

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 193.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365773824/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Førdømte Djevle! plyndre I de Døde? – plyndre I min Son!» – lød nu en kraftig Røst tæt ved dem, og den forfærdede Fader traadte frem. – I samme Øieblik var Blendlygten bleven usynlig, og Manden, som bar den, var forsvunden – Med et hæsligt Skrig flygtede ogsaa den gruelige Kvinde; men i Stjernelyset saae Faderen sin Søn Ligg ligge nøgent og udplyndret ved den sonderbrudte Liigkiste. – Et halvberuset Menneske i den asleste Betlerdragt laae hulkende over Liget og syntes i Afsindighed at tale til det.

»Er du virkelig Christen Valman?» – hviskede den Berusede – »er du min døde Ungdom og Kjærlighed? – skulde jeg her samles med dig igen! – ak, Amalia! – er du nu ogsaa død og begravet?»

»Nei, hun lever – min Sønns Moder lever!» – sagde Faderen, der havde nærmet sig den Afsindige og ikke tvivlede paa, det jo maatte være hin forsvundne ulykkelige Valman – »kom til dig selv, Elendige! det Liig, du der har gravet op, for at plyndre – var Amalia Falks og Christian Knudsens eneste Søn, som til uværdig Erindring om dig blev døbt Christen Valman og som gik i Graven med dit Ansigt og med Giften af din Natur i sit Inderste.»

»Altsaa dog Christen Valman!» – lallede den Berusede – »altsaa dog mig selv – mit andet Jeg – min aandelige Søn – var du hans Fader i Kjødets Verden? ja saa! – men jeg var hans Fader i Aandens store Verden – og han er min! – see, der har jeg Partet derpaa» – vedblev han og trak en Ring af sin magre Finger – »bring hende den tilbage! nu er det Ægteskab forbi! – Godnat, Papa! – hils min magneriske Brud! – hils min Ætheraands-Elskede! – jeg er for længe siden – gaaet i Hundene. Gud velsigne *hende!*» Han rakte Ringen fra sig og tumlede syngende bort mellem Gravene. Dog det var nu ingen vild Drikkevise, han sang – men med en Stemme, der næsten klang smuk og som syntes at bæve af Graad, sang han en Psalmemelodie; det var et Brudstykke af den gamle Liigpsalm, han i sin Barndom saa tidt havde sungen blandt Skoledrengene.

Næste Morgen fandtes der paa Assistentkirkegaarden et dødt Menneske, der saae ud som en Betler og i hvem man gjenkjendte den for 20 Aar siden forsvundne chirurgiske Candidat Valman. Paa Grosserer Knudsens Angivelse, blev der foretaget en streng Undersøgelse angaaende Liigplyndringen. En heel Bande Liigplyndrere blev opdaget og straffet, dog den berygtede Dr. Matias Frantzen og hans Møster vare flygtede med et Skib til England. Der skal de nogle Aar efter